

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520374992/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

ud af Vejen op ad een Lyngbanke og ned ad en anden. Rytteren tabte sin Pibe og kort derpaa sin Hat – sært nok, at han ikke tabte sig selv; og at Pegasus ikke styrtede. „Es flogen rechts, es flogen links die – Haiden, Moor und Acker.“ B. kunde ikke mere standset sin Hest, end et Orlogsskib for fulde Sejl. Tvende Sæt Markarbejdere stor-medt han forbi, og standsede dem i deres Værk, da de med billig Forundring saae efter „den wilden Jäger ohne Hut.“ Tydskerne have et Mundbeld:

*„Lass regnen, wenn es regnen will!
Lass der Natur den Lauf!
Denn wenn es nicht mehr regnen will,
böht er vom selbsten auf.“*

Naar man i Blichers Tilfælde sætter „laufen“ istedenfor „regnen,“ saa veed Læseren Udfaldet af Bersærkergangen: en stejl Bakke, den sidste mellem Rytteren og Gudenaæ, bragte haas Furioso til Samlingen, hvortil ogsaa det bidrog, at den blev savet i Munden af Rytterens hele Magt. – Sporepiggen var brækket i et Ribbeen, og der blevet siddende.

Sin sidste Ridetour havde B. for en fem Aar siden, da En havde flyet ham en Hest, der havde den uanstændige Vane: at gaae bagover. Til „Forlænds“ var B. ved Øvelsen nogenledes beredt; men „Baglænds“ var ham en aldeles ny Manøvre. At Asenet faldt ham i Skrævet, sprang op, og satte den ene Fod tæt ved hans Ansigt, og B. endda slap derfra med Liv, Lemmer og Helsen, er ham til denne Dag uforklarligt. Men han ansaa Tildragelsen som sidste Vink om: at han herefter aldrig skulde komme paa Hesteryg, der ej var forsynet med Vinger.

Ifjor oplevede han en Røverhistorie, idet nemlig i en fra fjern Fortid ligetil vore Dage berygtet Skov, fra Tykningen fremskred ud paa Landevejen en Person iført rødtribet Jakke og ditto Buxer; en rundpullet, meget bredskygget sortgraa Hat bedækkede et Hoved, hvis Ansigt var intet mindre end anbefalende. Han var paa den ene Side af Landeveien, B. gik paa den modsatte en Snees Skridt skjøns forud. Han skraanedt nogle Trin hen efter B., lod den ene Haand dingle over den anden Arm, og sagde i en forstilt klynkende Tone: „Aah! vel han eth komm aa sic po en sølle Arm, A haær.“ – Uden at

Selvbiografi

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Sz. Sz. Blicher

standse, men heller ikke forstærkende sin Gang (er man endogsaa bange, maae man ikke røbe det) svarede B.: „Jeg er ikke Doctor, min Ven! forstaer mig slet ikke paa det.“ – Imidlertid skuldrede B. det eneste Gevær han havde, med Kolben opad, dreiede Ansigtet fra ham, skottede hemmeligt efter ham, og fortsatte sin Gang, han ligeledes sin, gjentogede sin Begjæring. Han kom stedse nærmere. Med en Halv vending af sit Ansigt om mod ham, svarede B.: „det kan slet ikke nytte Jer – jeg vilde gjerne give Jer noget til Doctorhjelp, men jeg har ikke en Skilling hos mig.“ Dette standsede ham pludseligt – dog gjorde han atter nogle hurtigere Skridt – standsede – stak den daarlige Haand ind i Barmen, formodentlig efter sin Kniv – snoede sig mod Skoven, i hvilken han forsvandt. B. havde skudt sit Vaaben, en forsvarlig Feestok med krumbøjet Haandtag, end høiere i Veiret. B. havde nemlig besluttet at give ham paa Hovedet, i bogstavelig Bemærkning, før hans Kniv kunde komme i Berørelse med B.'s intestina. Grunden for denne Operationsplan var netop Bandittens italiensk-jydske Røverhat, hvis runde tætsluttende Puld tillod Stokkeslaget at virke uhindret. Han var vel og – hvis han ikke eiede en Skal „som en ungersk Oxe,“ bleven saa fortumlet i Hovedet, at B. som Sejerherre kunde fortsat sin Marsch. – Da B. var kommen ud af denne uhyggelige Skov, og ind i nærmeste Kroe, spurgte ham snart Værtinden, om han var gaaet allene gjennem Skoven? om han der ikke havde mødt *Nogen*? – „Ikke andre“ svarede B., „end Saadan og Saadan een.“ – Manden, som stod hos, hvidskede til hende – dog ikke sagtere, end at B.'s lange Ører opfangede det. – „De er, Fahnen taae mæ, ham.“ – „Hvad for en Ham?“ spurgte B. – Han stammede, famlede efter Svar, som da kom saaledes: at han havde seet Een gaae forbi engang, omtrent saadan klædt, men at han ikke kjendte ham og ikke vidste, hvor han hørte hjemme. – NB. Almeenmand er langt mere ræd for Kjeltringer end for Politiembedsmænd; og det er ikke saa sært. –

At den, der skriver offentligt og om mangeslags Gjenstande, skulde undgaae offentlig Modsigelse, og derved indvikles i Pennekrig, vilde være ubilligt at forlange. S. S. B. har ogsaa haft nogle faa saadanne Krige, som han kunde have undgaaet. To af disse have haft et for ham trøsteligt Udfald, idet han ved en Haandsrækning, der velvilligen blev modtaget, fik afsluttet en evig Fred med de tvende Hædersmænd C. Molbech og H. Bjerregaard. – Ogsaa hans mangeaarige